

βέη, χαριέστατα κειμένην ἐπὶ τῆς Ἀσιανῆς παραλίας ἐν μέσῳ ἀπεράντων κήπων, ἐν οἷς πολλαχοῦ, ὑπὸ τὰ δένδρα, ἦσαν δεδεμένοι παρδάλεις καὶ τίγρεις. Ἐπὶ πάσης δὲ τῆς ἐκτάσεως ἦσαν διεσπαρμένα εὐρέα δωμάτια, ἅτινα τότε πολυτελῶς διεσκευάζοντο διὰ τὴν περιμενομένην ἑξοχὸν ξένην, καὶ τοσοῦτῳ πλήρης ἦν ἡ διασκευή, ὥστε δὲν ἐλησμονήθησαν οὐδὲ τὰ ὑπὸ τὴν κλίνην νυκτικὰ πέδιλα, χρουσόστικτα καὶ ἀδαμαντοκόλλητα. Ὡς δ' ἔμαθον μετὰ ταῦτα, πᾶσαν ταύτην τὴν πολυτελῆ σκευασίαν, προσενεχθεῖσαν εἰς δῶρον, ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς, ἀναχωροῦσα, ἡ Αὐτοκράτειρα.

Φιλολογικὰ

Κατὰ πᾶν δὲ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μου ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲν ἔπαυσα καὶ περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος, καὶ ὅτε μὲν ἀρχαιότερα ἔργα μου ἀναθεωρῶν, ἢ συμπληρῶν, ὅτε δὲ νεώτερα σχεδιάζων ἢ καὶ συντάττων, καὶ τοῦτο οὐχὶ σπανίως ἐπὶ τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν περιπάτων μου, ὅταν ἦμην μόνος. Καὶ πρὸ παντὸς μὲν, περατώσας τὴν ἀναθεώρησιν τῆς μεταφράσεως τῆς Αἰνειάδος ὑπὸ τοῦ πατρός μου, παρέδωκα αὐτὴν κατὰ τὸν Ἰούνιον εἰς τύπωσιν εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκατεστημένον καὶ νεονυμφευμένον τυπογράφον Ἀντώνιον Κορομηλᾶν, ἀδελφὸν τοῦ ἐν Ἀθήναις εἰς ἐπισημότητα περιελθόντος καὶ εἰς τὰ ἔργα μου, ἀφ' ὧν ἐγὼ οὐδέποτε οὐδὲν ὠφελήθη, κατὰ μέρος τὴν αὔξησιν τῆς περιουσίας του ὀφείλοντος Ἀνδρέα Κορομηλᾶ. Καὶ τὸ ἀξιόλογον δὲ τοῦτο προῖόν τῆς πολυμαθείας καὶ τῆς Μούσης τοῦ πατρός μου, ὃ εἰς πᾶν ἄλλο μέρος θὰ περιέβαλλε στέφανος φήμης καὶ θὰ ἔφερεν ἄφθονα κέρδη, ὅλην περιουσίαν, εἰς τὸν μεταφραστήν, παρ' ἡμῖν, οὐδ' ἀνεγνώσθη, οὐδὲ σχεδὸν γινώσκεται.

Ἐπέτρεψα δὲ καὶ εἰς τοὺς κυρίους Ν. Κατσουλίδην καὶ Ν. Δεστουνιάνην τὴν εἰς βιβλίον δίτομον ἀνατύπωσιν τῆς μεταφράσεως τῶν Ἰπποτῶν τοῦ Στερεώματος, ἣν εἶχον ἄλλοτε δημοσιεύσῃ ἐν ἐπιφυλλίδι, χωρὶς, οὐ μόνον ὄφελός τι, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἀντίτυπά τινα πρὸς διανομὴν εἰς φίλους νὰ μοὶ δοθῶσιν ἐκ τῆς νέας ταύτης ἐπιχειρήσεως. Συγχρόνως δ' ἀνεθεώρησα διὰ τύπωσιν, ἔτοι-

μον καταρτίσας, τὰς Πολιτικὰς Ἀρχαιοφιλίας καὶ τὴν Ἐπιγραφικὴν, συντεταγμένα ἤδη ὄντα, ἀφ' οὗ χρόνου ἤμην ἐν Ἀθήναις.

Καὶ διάφορα δὲ συνέττατον, ὅσας εἶχον ἄνεσιν, ἄσματα, ἰδίως ἐπὶ ρυθμοῖς γνωστῶν εὐρωπαϊκῶν μουσικῶν συνθέσεων, καὶ ἐπὶ τῇ προθέσει τοῦ ν' ἀπαλλάξω τοὺς ἄδοντας καὶ τὰς ἄδούσας τῶν ἡμετέρων τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προσφεύγωσι πάντοτε εἰς ξένας γλώσσας, ἢ τοῦλάχιστον τοῦ νὰ τοῖς ἀφαιρέσω τὴν πρόφασιν, ὅτι δὲν ποιοῦνται χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς, διότι δὲν ὑπάρχουσιν εἰς αὐτὴν ἄσματα τετονισμένα. Παίζων δ' ἐνίοτε, ἐστιχούργουν καὶ τινὰ ἐλάχιστα εἰς τὴν γαλλικὴν ἢ τὴν γερμανικὴν.

Σύλλογος

Ἐτρεφον δὲ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον, ὡς διαχέοντα ποικίλας γνώσεις εἰς τοὺς πολυαριθμοτάτους εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ φοιτῶντας ὁμογενεῖς, πρὸ πάντων ὅμως, ὡς διατηροῦντα παρ' αὐτοῖς τὴν ζέσιν πρὸς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Διὰ τοῦτο, αἰτηθεὶς ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ, προθύμως ἔστερξα, οὐ μόνον νὰ καταταχθῶ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτοῦ, καὶ οὐδέποτε ἔλειπον ἀπὸ τῶν δημοσίων συνεδριάσεων, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγορεύσω ὁ ἴδιος.

Ἐκ τῶν μελῶν δὲ τοῦ Συλλόγου ἦσαν πολλὰ ἀξιολόγους πραγματείας ἀναγινώσκοντα, ὡς ὁ ἱατρὸς Μαυρογένης, ὁ ἱατρὸς Ζωγράφος, ὁ Καλλιάρχης, ὁ Βασιλάδης, ὁ Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆς. Περὶ τὴν ποίησιν δ' ἠσχολεῖτο μόνος ὁ Τανταλίδης, μικρὰ μὲν, ἀλλὰ πάντοτε χάριτος πλήρη ποιημάτια γράφων, καὶ τούτων τὰ πλεῖστα ἀναφερόμενα εἰς τὴν φιλότιμον αὐτῷ οἰκογένειαν Βαλτατζῆ. Ἡμέραν δέ τινα, τῇ 27 Ἰουλίου, ἐπισκεφθεὶς εἰς τὸ χωρίον Βεβέκιον τὴν χήραν Ἰακωβίδου, ἀδελφὴν τοῦ Λογοθέτου Ἀριστάρχου, γραίαν παραδόξως ἐνθουσιώδη, ἠναγκάσθην ν' ἀκούσω αὐτῆς μετὰ ζέσεως ἀναγινωσκούσης «τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον», ποίημα, ὃ ἐκαυχᾶτο ὅτι εἶχε ποτε γράψῃ δι' αὐτὴν ὃ καὶ ἐκεῖνος τότε νέος διδάσκαλος Μεθόδιος. Ἀλλ' ἂν τὸ ἔκτοτε μαρνανθὲν κάλλος τῆς εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτόν,